

man skal gaa saa vidt, som Straffelovens § 302 hjemler, er berettiget; men gaar man ud over dette, har man ikke nogen Grænse. Dette viser jo ogsaa de forskellige andre Forslag, blandt andet det, der er stillet af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3dje Valgkreds (H. Jensen) under Nr. 6, hvorved man kommer ud i det ganske ubestemte, med Hensyn til hvilke Personer der maa tages med. Jeg forstaaer ikke, hvorfor han har indskrænket sig til Slægtninge, som den forulykkede faktisk helt eller i alt væsentligt forsørger, og hvorfor der just skal findes et Slægtskabsforhold, om dette end er nok saa fjernt. Jeg forstaaer det ikke; men jeg kan selvfølgelig i det hele ikke acceptere dette Ændringsforslag. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 7 stiller jeg mig paa samme Maade som med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 4. Jeg mener, at det i og for sig er ret uskadeligt, men her gælder det dog, at det er i Overensstemmelse med Reglen i Straffelovens § 302, naar der ikke er sat Ordet „livsvarigt“, men kun henvises til, at der gives Erstatning for et vist Tidsrum. Dette Spørgsmaal er imidlertid efter min Mening af mindre Betydning. — Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 8, der gaar ud paa, at der paa Finansloven kan bevilges Erstatning ogsaa til andre, som den afdøde forsørgede, da Ulykken skete, kan jeg ogsaa henholde mig til de Udtalelser, der fremkom fra anden Side; jeg mener derfor, at dette Ændringsforslag er ganske overflødig. Det giver de paagældende Anvisning paa, at de i særlige Tilfælde kunne faa en Bevilling gennem Finansloven, en Anvisning, som jeg ganske sikkert ikke tror har nogen som helst Betydning. Jeg tror ikke, at det, hvor et saadant Ulykkestilfælde skulde komme til at foreligge, vil staa uklart for de paagældende, at det var et Forsøg værd at gaa til Lovgivningsmagten. Indeholdes imidlertid Bestemmelsen i Loven, giver det en Forhaabning, som mulig vil blive skuffet. — Naar der i samme Ændringsforslag, i 2det Stykke opstilles en Minimumssum, under hvilken Erstatningen ikke skulde kunne gives, kan jeg paa ingen Maade gaa med hertil, og det i Henhold til de samme Grunde, som ere anførte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) og Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen). Ved dette Ændringsforslag har Udvalgets Flertal jo i det hele henvist til de Regler, der gælde med Hensyn til Ulykkesforsikringsloven af 7de Januar 1898, hvor Afgørelsen af saadanne

fakultative Understøttelser henvises til Arbejderforsikringsraadet. Her har man saa villet sætte Lovgivningsmagten ind i Stedet. Jeg ser ikke, at en saadan Analogi er paa sin Plads. — Ændringsforslag Nr. 9 er jo af mindre Betydning, og det vil jeg for saa vidt eventuelt kunne tiltræde, men jeg ser dog ikke, at der er nogen Grund til at fremhæve det Forhold, som omhandles her; jeg tror, at denne Slutningsbestemmelse om, at Anmeldelse skal være sket 3 Maaneder, efter at den tilskadekomne er kommen til Erkendelse af Skaden, er en daarlig Bestemmelse for saa vidt der herved ikke gives noget bestemt Kriterium for Beregningen af Fristen. Det vil i Almindelighed komme til at afhænge af den paagældende skadelidende selv, hvorvidt han vil erkende, at der ikke er forløbet 3 Maaneder, inden han kom til Erkendelse af Skaden. — Ændringsforslag Nr. 10 er ikke af nogen Betydning. — Ændringsforslag Nr. 11 skulde være en nærmere Forklaring af Bestemmelsen i § 6 om Anvendelsen af Lovens Bestemmelser paa de private Baner. Jeg tror ikke, at denne Tilføjelse i og for sig er nødvendig, og det forekommer mig heller ikke, at den er ret tydelig affattet. Dette Udtryk, at de private Baner træde i Statsbanernes Sted, forekommer mig ret uheldigt, men Bestemmelsen er jo for saa vidt uskadelig og vil eventuelt kunne accepteres, hvis der lægges nogen særlig Vægt derpaa. — Ærede Medlemmer ville af disse Ytringer, som jeg saaledes er fremkommen med med Hensyn til de enkelte Ændringsforslag, skønne, at jeg principalt maa tilraade det høje Ting at vedtage Lovforslaget uforandret, altsaa at forkaste samtlige de stillede Ændringsforslag, dog at der subsidært ikke vil kunne blive gjort nogen Indvending mod enkelte af disse Ændringsforslag, for saa vidt som de kunne være mindre Realitetsrettelser eller Redaktionsændringer.

Scavenius: Det er et enkelt Tilfælde, som jeg ønsker at henlede det ærede Udvalgs og særlig den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, da jeg var forhindret i at være til Stede her ved Sagens 1ste Behandling. Det er nemlig det Tilfælde, at en gift Kone omkommer ved en saadan Jærnbaneulykke og efterlader sig Mand og Børn. Jeg vilde her gerne vide, hvorvidt de efterladte da have Krav paa Erstatning i Henhold til § 13, saaledes som den her er affattet. Jeg antager, at der ingen Tvivl kan være om, at for saa vidt hun med egen Fortjeneste, ved